

TRIBUNALENS DOM (tredje avdelningen)

den 16 maj 2011 *

I mål T-145/08,

Atlas Transport GmbH, Düsseldorf (Tyskland), företrätt av advokaterna U. Hildebrandt, K. Schmidt-Hern och B. Weichhaus,

sökande,

mot

Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån), företrädd av G. Schneider, i egenskap av ombud,

svarande,

varvid motparten i förfarandet vid harmoniseringsbyråns överklagandenämnd, som intervenerat vid tribunalen, var

* Rättegångsspråk: tyska.

Atlas Air Inc., Wilmington, Delaware (Förenta staterna), inledningsvis företrätt av advokaten R. Dissmann, därefter företrätt av Dissmann och advokaten J. Guhn,

angående en talan mot det beslut som fattats av harmoniseringsbyråns första överklagandenämnd den 24 januari 2008 (ärende R 1023/2007-1) om ett ogiltighetsförfarande mellan Atlas Air Inc. och Atlas Transport GmbH, meddelar

TRIBUNALEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden J. Azizi (referent) samt domarna E. Cremona och S. Frimodt Nielsen,

justitiesekreterare: handläggaren C. Heeren,

med beaktande av ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 17 april 2008,

med beaktande av svarsinlagan som inkom till förstainstansrättens kansli den 29 augusti 2008,

efter förhandlingen den 19 oktober 2010,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

- 1 I artikel 59 i rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, 1994, s. 1) (nu artikel 60 i rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om gemenskapsvarumärken (EUT L 78, s. 1)) föreskrivs följande:

”Ett överklagande skall framställas skriftligen hos byrån inom två månader från dagen för meddelandet av det beslut som överklagas. Överklagandet skall inte anses ha givits in förrän överklagandeavgiften har betalats. Grunderna för överklagandet skall anges skriftligen inom fyra månader från dagen för beslutets meddelande.”

- 2 I artikel 61 i förordning nr 40/94 (nu artikel 63 i förordning nr 207/2009) föreskrivs följande:

”1. Avvisas ej överklagandet skall överklagandenämnden pröva om överklagandet är befogat.

2. Vid prövningen av överklagandet skall överklagandenämnden vid behov anmoda parterna att inom viss tid avge yttrande över skrivelser från överklagandenämnden eller inlägga från annan part.”

- 3 I regel 20.7 c i kommissionens förordning (EG) nr 2868/95 av den 13 december 1995 om genomförande av rådets förordning nr 40/94 (EGT L 303, s. 1) föreskrivs följande:

”Byrån får vilandeförklara invändningsförfarandet ... om det med hänsyn till omständigheterna är lämpligt att vilandeförklara förfarandet.”

- 4 I regel 48 i förordning nr 2868/95, med rubriken ”Innehåll i meddelandet om överklagande”, har punkt 1 följande innehåll:

”Ett meddelande om överklagande skall innehålla ...

- c) en uppgift som identifierar det beslut som bestrids och omfattningen av den ändring eller annullering av beslutet som begärs.”

- 5 I regel 49.1 i förordning nr 2868/95 föreskrivs följande:

”Om överklagandet inte uppfyller artiklarna 57, 58 och 59 i förordningen och regel 48.1 c och 48.2 skall besvärsnämnden[*] avvisa överklagandet ...” [I överensstämmelse med terminologin i bl.a. förordningarna nr 40/94 och nr 207/2009 används nedan begreppet ”överklagandenämnden”. Övers. anm.]

Bakgrund till tvisten

- 6 Sökanden, Atlas Transport GmbH, fick den 5 januari 2006 gemenskapsordmärket ATLAS registrerat för bland annat transporttjänster som omfattas av klass 39 i Niceöverenskommelsen om internationell klassificering av varor och tjänster vid varumärkesregistrering av den 15 juni 1957, med ändringar och tillägg.

- 7 Den 21 juli 2006 gav intervenienten, Atlas Air Inc., in en ansökan om ogiltighetsförklaring av sökandens varumärke (nedan kallad ansökan om ogiltighetsförklaring av den 21 juli 2006). Nämnda ansökan grundades dels på att det, i enlighet med artikel 52.1 c och artikel 8.4 i förordning nr 40/94 (nu artikel 53.1 c och artikel 8.4 i förordning nr 207/2009), i förening med vissa nationella bestämmelser, rådde en konflikt i förhållande till handelsbeteckningarna ATLAS AIR och ATLAS AIR Inc. vilka användes i Beneluxländerna, Tyskland, Förenade kungariket och andra europeiska länder för lufttransporttjänster, dels på att det fanns en sådan risk för förväxling som avses i artikel 52.1 a och artikel 8.1 b i förordning nr 40/94 (nu artikel 53.1 a och artikel 8.1 b i förordning nr 207/2009) i förhållande till intervenientens Beneluxfigurärke nr 555.184, vilket registrerats den 19 april 1994 för "lufttransporttjänster" som omfattas av klass 39 i Niceöverenskommelsen, ett figurärke som återges på följande sätt:

- 8 Intervenienten hade, den 13 december 2005, redan gett in en ansökan om ogiltighetsförklaring av gemenskapsvarumärket ATLAS TRANSPORT, som registrerats under nr 545.681 (nedan kallad ansökan om ogiltighetsförklaring av den 13 december 2005).

- 9 Den 28 augusti 2006 avslag annulleringsenheten begäran om att förfarandena avseende ansökningarna om ogiltighetsförklaring av den 13 december 2005 och av den 21 juli 2006 skulle förenas.

- 10 Annulleringsenheten biföll ansökan om ogiltighetsförklaring av den 21 juli 2006 den 26 juni 2007 med motiveringen att det fanns en risk för förväxling, enligt artikel 52.1 a i förordning nr 40/94, jämförd med artikel 8.1 b i förordning nr 40/94, i förhållande till det äldre Beneluxvarumärket (nedan kallat det omtvistade beslutet). Annulleringsenheten fann följaktligen att det inte fanns någon anledning att undersöka de äldre handelsbeteckningarna.

- 11 Den 29 juni 2007 överklagade sökanden det omtvistade beslutet till överklagandenämnden, samtidigt som den förbehöll sig rätten att senare ge in en inlaga i vilken grunderna för överklagandet skulle anges.

- 12 Sökanden tillställde överklagandenämnden, den 15 oktober 2007, en första skrivelse till vilken det hade bifogats en kopia av ett odaterat utkast till stämningsansökan, tillsammans med en översättning, i vilken det begärdes att en domstol som var behörig i

fråga om Beneluxvarumärken skulle stryka intervenientens äldre Beneluxvarumärke från registret. I skrivelsen angav sökanden följande:

”Sökanden ger härmed in en ansökan, tillsammans med en översättning av den, genom vilken det begärs att den behöriga Beneluxdomstolen ska stryka svarandens Beneluxregistrering. Denna Beneluxregistrering utgör den enda grunden för annulleringsenhetens beslut, som nu överklagas.”

- 13 Den 29 oktober 2007 tillställde sökanden överklagandenämnden en andra skrivelse, i vilken den påpekade följande:

”Med hänvisning till sökandens inlägga av den 15 oktober 2007 anges härmed grunderna för överklagandet.

1. Det omtvistade beslutet grundas på Beneluxregistrering nr 555.184 av den 4 maj 1994. Om registreringen upphävs har svaranden inte längre någon grund för sin ansökan. Överklagandenämnden har kännedom om att denna grund för närvarande har bestritts vid den behöriga Beneluxdomstolen, det vill säga domstolen i Haag.

2. Efter det att detta har angetts uppkommer även frågan huruvida Beneluxregistreringen nr 555.184 har använts på ett sådant sätt att rätten till detta varumärke ska bestå. En sådan användning har bestritts i ogiltighetsförfarandet [såvitt avser ansökan om ogiltighetsförklaring av den 13 december 2005] vid harmoniseringsbyrån, och den bestrids även i förevarande ärende. Sökanden önskar bestrida en sådan användning, men utan att överhoppa harmoniseringsbyrån med omfattande handlingar. Sökanden kommer inte att framställa någon invändning mot att svaranden endast hänvisar till de bevis som har getts in i förfarandet [såvitt avser ansökan om ogiltighetsförklaring av den 13 december 2005] och mot att harmoniseringsbyrån slår fast att det ska anses att bevisen har lagts fram i förevarande ärende. Det ankommer emellertid på harmoniseringsbyrån att fatta beslut i detta avseende.

3. Eftersom förfarandet kommer att vilandeförklaras i avvaktan på utgången av det nationella förfarandet, avstår sökanden från att framställa invändningar [mot] beslutet om förening. Genom sina synpunkter konstaterar sökanden endast att innehavaren av de äldsta rättigheterna orättvist har drabbats, vilket strider mot naturrätten.”

14 Den 20 november 2007 ingav sökanden till harmoniseringsbyrån, i det förfarande som avser ansökan om ogiltighetsförklaring av den 13 december 2005, en kopia av den ansökan som hade getts in till Rechtbank van 's Gravenhage (domstolen i Haag). Den ansökan motsvarar det utkast till talan som hade bifogats skrivelsen av den 15 oktober 2007 i det förfarande som avser ansökan om ogiltighetsförklaring av den 21 juli 2006.

15 Det överklagande som sökanden hade gett in den 29 juni 2007, till följd av ansökan om ogiltighetsförklaring av den 21 juli 2006, avvisades av harmoniseringsbyråns första överklagandenämnd genom beslut av den 24 januari 2008 (nedan kallat det angripna beslutet), eftersom det inte kunde prövas i sak. Överklagandenämnden motiverade sitt beslut med att överklagandet, enligt artikel 59 i förordning nr 40/94 (nu artikel 60 i förordning nr 207/2009), inom fyra månader ska omfattas av en inläga i vilken grunderna för överklagandet anges. Inlagan ska åtminstone innehålla kortfattade upplysningar om de faktiska omständigheter och rättsfrågor som är relevanta och en förklaring till varför det omtvistade beslutet är felaktigt. Dessa villkor uppfylldes emellertid varken av sökandens skrivelse av den 15 oktober 2007 eller av skrivelsen av den 29 oktober 2007. Sökanden hade nämligen uttryckligen avstått från att framställa invändningar mot det omtvistade beslutet. Överklagandenämnden bedömde dessutom att begäran om vilandeförklaring inte kunde beviljas, eftersom den endast grundades på ett utkast till stämningsansökan vid en domstol som var behörig i fråga om Beneluxvarumärken och eftersom det inte hade lagts fram något bevis för att det faktiskt hade inletts ett förfarande vid nämnda domstol. Överklagandenämnden erinrade även om att ansökan om ogiltighetsförklaring av den 21 juli 2006 inte enbart grundades på ett äldre Beneluxvarumärke, utan även på andra äldre rättigheter i den mening som avses i artikel 8.4 i förordning nr 40/94.

Parternas yrkanden

16 Sökanden har yrkat att tribunalen ska

- ogiltigförklara det angripna beslutet, och
- förplikta harmoniseringsbyrån att ersätta rättegångskostnaderna.

17 Harmoniseringsbyrån har yrkat att tribunalen ska

- ogilla talan, och
- förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

18 Intervenienten har yrkat att tribunalen ska

- ogilla talan, och
- förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

Inledning

- ¹⁹ Sökanden har inom ramen för denna talan framställt två grunder genom vilken den har gjort gällande att artikel 59 i förordning nr 40/94 och artikel 61 i förordning nr 40/94, i förening med regel 20.7 i förordning nr 2868/95, har åsidosatts.

Huruvida artikel 59 i förordning nr 40/94 har åsidosatts

Parternas argument

- ²⁰ Sökanden anser att överklagandenämnden har åsidosatt artikel 59 i förordning nr 40/94 i två avseenden. Överklagandenämnden hade för det första fel när den angav att framställningen av grunderna för överklagandet skulle uppfylla tre precisa villkor. Enligt sökanden hade överklagandenämnden för det andra fel när den krävde att grunderna skulle anges uttryckligen. Det var tillräckligt att grunderna framgick underförstått.
- ²¹ För det första anser sökanden således att tribunalen har angett att skyldigheten att ange grunderna för överklagandet vid överklagandenämnden, enligt artikel 59 i förordning nr 40/94, omfattas av ”lägsta tänkbara” krav.

- 22 Sökanden har i synnerhet påpekat att förstainstansrätten, i domen av den 23 september 2003 i mål T-308/01, Henkel mot harmoniseringsbyrå – LHS (UK) (KLEENCARE) (REG 2003, s. II-3253), har slagit fast att skyldigheten att ange grunderna för överklagandet endast är avsedd att underlätta överklagandeförfarandets riktiga förlopp, utan att det för den skull är nödvändigt att anse att omfattningen av den prövning som överklagandenämnden är skyldig att vidta beträffande det överklagade beslutet bestäms eller begränsas av de grunder som åberopats av den part som har överklagat. Förstainstansrätten har dessutom angett att överklagandenämnden är skyldig att pröva det överklagade beslutet, även om sökanden inte har åberopat en specifik grund (domen i det ovannämnda målet KLEENCARE, punkterna 31 och 32).
- 23 Av domen i det ovannämnda målet har sökanden dragit slutsatsen att skyldigheten att ange grunderna, enligt artikel 59 i förordning nr 40/94, är uppfylld i den mån sökanden skriver ”något om tvisten som inte bara hänför sig till själva begäran”.
- 24 Sökanden anser att den i förevarande fall har uppfyllt nämnda skyldighet att ange grunderna. Sökanden har åberopat skrivelsen av den 15 oktober 2007, genom vilken den tillställde harmoniseringsbyrå ett utkast till talan om upphävande av intervenientens varumärke, och skrivelsen av den 29 oktober 2007, i vilken den invände att användning inte kunde göras gällande och hänvisade till det rättsliga förfarande som pågick vid domstolen i Haag. Till stöd för sitt argument har sökanden åberopat dels det beslut som fattats av harmoniseringsbyråns fjärde överklagandenämnd den 31 januari 2006 (ärende R 440/2004-4), dels yttrandet av överklagandenämndens referent, som meddelat det angripna beslutet och författat ett rättsvetenskapligt verk.
- 25 Dessutom anser sökanden att den förenkling av förfarandet som en framställning av grunderna för överklagandet medför inte talar emot sökandens tolkning att omfattningen av ”skyldigheten att ange grunderna”, enligt artikel 59 i förordning nr 40/94, är begränsad. Den förenkling av förfarandet som en framställning av grunderna för

överklagandet medför kan vara av väsentlig betydelse för överklagandenämnden och den kan i sig motivera att en total avsaknad av grunder leder till att överklagandet ska avvisas.

- 26 Sökanden anser slutligen att artikel 59 i förordning nr 40/94 ska tolkas med beaktande av att det inför harmoniseringsbyråns överklagandenämnder inte är obligatoriskt att låta sig företrädas av en advokat. Bestämmelsen ska följaktligen tolkas med hänsyn tagen till att den inte bara riktar sig till fackmän, utan till samtliga medborgare i Europeiska unionen som, ofta, kan komma att endast formulera allmänna anmärkningar beträffande "deras fall".
- 27 För det andra anser sökanden att överklagandenämnden har åsidosatt artikel 59 i förordning nr 40/94 genom att kräva en framställning i vilken grunderna för överklagandet formellt och uttryckligen anges.
- 28 Sökanden har bestritt att den uttryckligen borde ha anfört att det omtvistade beslutet inte kunde fastställas. Enligt sökanden råder det inget tvivel om att överklagandenämnden, om den så hade velat, kunde förstå bolagets argumentering i skrivelsen av den 29 oktober 2007, som uttryckligen rubriceras "framställning av grunderna för överklagandet", i vilken det framhöll att intervenientens eget varumärke hade bestritts och, i förekommande fall, var ogiltigt, och i vilken bolaget uttryckligen invände att användning inte kunde göras gällande. Därigenom undersökte sökanden visserligen inte uttryckligen det omtvistade beslutet, men den gjorde det underförstått, och den ansåg underförstått att beslutet inte kunde fastställas.
- 29 I synnerhet, och i första hand, anser sökanden att en medveten läsare endast kunde förstå överlämnandet av ansökan till domstolen i Haag på så sätt att sökanden avsåg att hänvisa till att intervenientens enda varumärke, som det omtvistade beslutet grundades på, sannolikt skulle upphävas. Ett sådant upphävande skulle få till följd att det angripna beslutet inte längre hade kunnat meddelas. Sökanden anser att den på

det sättet underförstått menade att det omtvistade beslutet, som meddelats av annulleringsenheten, inte kunde fastställas.

- 30 Sökanden anser, i andra hand, att den omständigheten att den invände att användning inte kunde göras gällande ska förstås på så sätt att sökanden redan hade framställt invändningen vid annulleringsenheten. I enlighet med regel 22.1 i förordning nr 2868/95 fick den omständigheten att ett varumärke inte använts inte göras gällande för första gången vid överklagandenämnden. Sökanden anser därför att det förhållandet, att den vid överklagandenämnden framställde invändningen om icke-användning, av nämnden endast kunde tolkas på så sätt att bolaget redan hade framställt invändningen om icke-användning vid annulleringsenheten.
- 31 Sökanden har även anfört att en sådan underförstådd framställning av grunderna för överklagandet vid en överklagandenämnd uppfyller kraven enligt artikel 59 i förordning nr 40/94 med hänsyn till följande omständigheter.
- 32 För det första är harmoniseringsbyrån en multinationell administration, och den europeiska lagstiftaren har därför alltid strävat efter att i möjligaste mån undvika formaliteter och att organisera förfarandena "så att de är enkla och lätta att tillämpa". I ett sådant sammanhang kan man inte förvänta sig att en person som uttrycker sig på ett språk som inte är hans modersmål är lika precis och direkt vid angivandet av sina grunder (domstolens dom av den 9 september 2003 i mål C-361/01 P, Kik mot harmoniseringsbyrån, REG 2003, s. I-8283, punkt 93 och följande punkter).
- 33 För det andra kommer de personer som vänder sig till harmoniseringsbyrån från olika rättsliga miljöer och följaktligen från olika kulturella miljöer, och har olika språkvanor, miljöer där direkt kritik varken är särskilt vanlig eller anses vara artig. En indirekt och underförstådd formulering ges i många fall företräde av artighetsskäl.

I förevarande fall rättar sig framställningen av grunderna för överklagandet från sökandens tidigare företrädare uppenbarligen efter dessa artighetsnormer. Bortsett från denna fråga om rättskultur förhåller det sig, enligt sökanden, dessutom sannolikt så, att den som är mottagare, vid "kommunikation mellan människor" (och följaktligen i framställningen av grunderna för överklagandet), "endast förstår det han verkligen vill förstå". Språket återger inte verkligheten exakt, utan är alltid beroende av "samspelet mellan avsändaren och mottagaren". Det finns i detta hänseende ingen grundläggande skillnad mellan grunder som underförstås och grunder som anges uttryckligen. Ett beslut att avvisa grunder som endast underförstås kan följaktligen aldrig anses vara bindande.

- 34 För det tredje anser sökanden att domstolen och tribunalen har tolkat skyldigheten att ange grunderna vid harmoniseringsbyrån eller vid domstol i förhållande till möjligheten för den som beslutet riktar sig till att förstå motiveringen. Bolaget har understrukit att domstolen och tribunalen "gör en välvillig tolkning" av parternas ansökningar och argument genom att beakta ansökningar som underförstås och genom att grunda sina avgöranden på "det som har varit parternas faktiska avsikt". Sökanden har framhållit att tribunalen och domstolen i flera fall har slagit fast att harmoniseringsbyrån kunde motivera sina beslut underförstått. Bolaget anser att, om det inte görs gällande strängare krav för harmoniseringsbyråns och tribunalens motiveringar, detsamma ska vara fallet för de andra rättstillämparnas motivering.
- 35 För det fjärde anser sökanden att artikel 6 i konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen) och artikel 1 i tilläggsprotokollet till Europakonventionen indirekt skulle åsidosättas om de krav som avser framställningen av grunderna för överklagandet var för stränga. Om parterna i ett förfarande kan förstå en argumentering, finns det inget processuellt syfte som kan motivera andra restriktioner. Ytterligare krav på grunderna för ett överklagande till harmoniseringsbyrån skulle begränsa tillträdet till andra instanser och följaktligen till unionsdomstolen, i strid med artikel 6 i Europakonventionen. I förevarande fall skulle sådana ytterligare krav dessutom utgöra en kränkning av sökandens rätt till egendom.

36 Svaranden och intervenienten har bestritt sökandens argument.

Tribunalens bedömning

— Omfattningen av skyldigheten att ange grunderna för överklagandet i den inlägga som ges in till överklagandenämnderna

37 Enligt artikel 59 i förordning nr 40/94 ska ett överklagande av ett beslut framställas skriftligen hos harmoniseringsbyrån inom två månader från dagen för meddelandet av det beslut som överklagas. Grunderna för överklagandet ska anges skriftligen inom fyra månader från dagen för beslutets meddelande.

38 I regel 48.1 c i förordning nr 2868/95 anges dessutom att handlingen med överklagandet till överklagandenämnden ska innehålla en uppgift som identifierar det beslut som bestrids och omfattningen av den ändring eller annullering av beslutet som begärs.

39 Slutligen anges i regel 49 i förordning nr 2868/95 att om överklagandet varken uppfyller villkoren i artikel 59 i förordning nr 40/94 eller i regel 48.1 c och 48.2 i förordning nr 2868/95 ska överklagandenämnden avvisa överklagandet, såvida inte varje brist har åtgärdats innan den tidsgräns som fastställs i artikel 59 i förordning nr 40/94 har löpt ut.

- 40 Av en systematisk tolkning av dessa bestämmelser följer att en sökande som önskar ge in ett överklagande till överklagandenämnden är skyldig att inom den föreskrivna fristen till harmoniseringsbyrån ge in en bilaga i vilken grunderna för överklagandet anges, vid äventyr av att överklagandet annars kommer att avvisas då det inte kan prövas i sak. Av en sådan tolkning följer även att grunderna inte bara ska innehålla en uppgift om vilket beslut som angrips och om att sökanden önskar att överklagandenämnden ska ändra eller upphäva beslutet.
- 41 Av en bokstavstolkning av ordet ”grunderna”, som förekommer i sista meningen i artikel 59 i förordning nr 40/94, framgår också att sökanden skriftligen till överklagandenämnden ska ange de skäl som överklagandet grundas på. Det ankommer inte på överklagandenämnden att, genom slutledning, fastställa grunderna för det överklagande som den ska pröva. Sökandens inlägga ska följaktligen göra det möjligt att förstå varför sökanden begär att överklagandenämnden ska upphäva eller ändra beslutet.
- 42 Sökanden anser emellertid att förstainstansrätten, i domen i det ovan i punkt 22 nämnda målet KLEENCARE, har fastställt ”lägsta tänkbara” krav för framställningen av grunderna för överklagandet, så att det är ”tillräckligt att en sökande skriver något om tvisten”, som inte bara hänför sig till själva begäran, för att ”skyldigheten att ange grunderna”, enligt artikel 59 i förordning nr 40/94, ska vara uppfylld.
- 43 En sådan tolkning av innebörden av domen i det ovan i punkt 22 nämnda målet KLEENCARE ska underkännas. Nämnda dom rör nämligen inte direkt frågan om skyldigheten att ange grunderna för överklagandet, enligt artikel 59 i förordning nr 40/94, utan omfattningen av den prövning som överklagandenämnden ska göra av ett överklagande som vederbörligen har getts in till den. Förstainstansrätten påpekade i domen att omfattningen av nämnda prövning beträffande det överklagade beslutet i princip inte avgörs av de grunder som anförs av den part som har överklagat (punkterna 29–32). Den omständigheten att förstainstansrätten i detta sammanhang bedömde att den inlägga som avses i artikel 59 i förordning nr 40/94 underlättar överklagandeförfarandets riktiga förlopp och att överklagandenämndens prövning inte

begränsas av de grunder som åberopas i inlagen, visar inte alls att de krav avseende grunderna som sökanden ska uppfylla enligt denna bestämmelse är lägre. Genom bedömningen att den inlaga som avses i artikel 59 i förordning nr 40/94 "underlättar överklagandeförfarandets riktiga förlopp" har förstainstansrätten bekräftat att en sådan skyldighet är motiverad och betydelsefull. Denna skyldighet underlättar nämligen överklagandeförfarandets riktiga förlopp genom att den gör det möjligt för överklagandenämnden och, i förekommande fall, motparten vid den första administrativa instansen att få kännedom om skälen till sökandens överklagande. Sökanden har följaktligen fel när den av rättsfallet Kleencare (punkt 22 ovan) drar slutsatsen att skyldigheten att ange grunderna för överklagandet, enligt artikel 59 i förordning nr 40/94, är uppfylld om sökanden "skriver något om tvisten" och inte bara hänför sig till själva begäran.

44 Det ska även noteras att det, redan innan omfattningen av överklagandenämndens prövning kan ifrågasättas, är av vikt att det till nämnden först har getts in ett överklagande som kan tas upp till prövning, vilket innebär att överklagandet bland annat ska innehålla en framställning av grunderna, i den mening som avses i artikel 59 i förordning nr 40/94. Sökandens framställning av grunderna för sitt överklagande av det aktuella beslutet utgör nämligen en nödvändig förutsättning som ska vara uppfylld innan överklagandenämnden kan pröva beslutet. Relevansen av de avsnitt i domen i det ovan i punkt 22 nämnda målet KLEENCARE som sökanden har hänvisat till kan således ifrågasättas, eftersom bedömningen i dessa avsnitt förutsätter att det har getts in ett vederbörligen motiverat överklagande till nämnden.

45 Vad slutligen avser sökandens argument att det inte finns någon skyldighet att låta sig företrädas av en advokat vid överklagandenämnden, konstaterar tribunalen att en sådan avsaknad av skyldighet likaväl gäller för en sökande som för andra parter. I grunderna för överklagandet behöver sökanden således visserligen inte ange alla rättsliga bestämmelser som är tillämpliga. Sökanden måste emellertid ange de faktiska och/eller rättsliga omständigheter som, enligt sökanden, motiverar att det beslut som bestrids upphävs eller ändras, och grunderna för överklagandet ska vara så klara att, i förekommande fall, en eventuell motpart i förfarandet, som inte företräds av en

advokat, kan bedöma huruvida det är lämpligt att ge in ett yttrande och att bemöta sökandens argument.

- ⁴⁶ Av det anförda följer således att kravet, enligt artikel 59 i förordning nr 40/94, att sökanden skriftligen ska inge en inlaga i vilken grunderna för överklagandet anges innebär att sökanden skriftligen och tillräckligt klart ska ange de faktiska och/eller rättsliga omständigheter som motiverar sökandens begäran att överklagandenämnden ska upphäva eller ändra det överklagade beslutet.
- ⁴⁷ Denna tolkning av omfattningen av skyldigheten att ange grunderna för överklagandet, enligt artikel 59 i förordning nr 40/94, påverkas inte av de bedömningar som gjorts av överklagandenämnden i andra ärenden eller av referenten vid överklagandenämnden i förevarande fall. Tribunalen är nämligen inte bunden av nämnda bedömningar.
- ⁴⁸ Att harmoniseringsbyrån är en administration av multinationell karaktär gör det inte heller möjligt att tolka artikel 59 i förordning nr 40/94 på ett sätt som strider mot dess egen lydelse. Angivandet av grunderna för överklagandet vid överklagandenämnden är nämligen ett villkor som sökanden inte kan avvika från. Vad härefter avser sökandens särskilda argument om de rättsliga och kulturella olikheterna hos de personer som vänder sig till harmoniseringsbyrån, räcker det att uppge att dessa olikheter tvärtom talar för att grunderna för överklagandet ska anges uttryckligen.

49 Slutligen är den analogi med överklagandenämndens skyldighet som har gjorts gällande av sökanden inte relevant för tolkningen av skyldigheten för en sökande vid nämnden ange grunderna för överklagandet, eftersom nämnda skyldigheter ankommer på en administration respektive en person. Det sätt på vilket domstolen och tribunalen har tolkat parternas argument i ett domstolsförfarande är inte heller relevant för att fastställa skyldigheten att ange sökandens grunder för överklagandet, med hänsyn till att förfarandet vid överklagandenämnden till sin natur skiljer sig från förfarandena vid unionsdomstolarna.

— Huruvida skyldigheten att ange grunderna har iakttagits i detta fall

50 Sökanden gav in två skrivelser till harmoniseringsbyrån, nämligen en första skrivelse av den 15 oktober 2007, vars innehåll återges i punkt 12 ovan, och en andra skrivelse av den 29 oktober 2007, vars innehåll återges i punkt 13 ovan.

51 I artikel 59 i förordning nr 40/94 föreskrivs att en enda inlägga ska ges in, och inte två som, vid första anblicken, förefaller ha skett i detta fall.

52 Skrivelsen av den 15 oktober 2007 innehåller emellertid inte någon framställning av skälen till varför sökanden begärde att det omtvistade beslutet skulle upphävas. Genom nämnda skrivelse informeras harmoniseringsbyrån nämligen endast om att sökanden hade väckt talan vid den behöriga nationella domstolen om upphävande av intervenientens Beneluxvarumärke, som utgör den enda grunden för det omtvistade beslutet, som bestritts av sökanden. Nämnda skrivelse kan följaktligen inte anses utgöra en sådan skrivelse som avses i artikel 59 i förordning nr 40/94. Det räcker emellertid inte med detta konstaterande för att sökandens talan ska kunna avvisas. Enligt regel 49.1 i förordning nr 2868/95 kan en brist nämligen åtgärdas inom den fyramånadersfrist som föreskrivs i artikel 59 i förordning nr 40/94. Det har inte bestritts att

skrivelsen av den 29 oktober 2007, i enlighet med bestämmelserna om beräkning av frister enligt förordning nr 2868/95, gavs in inom nämnda överklagandefrist.

53 Vad beträffar innehållet i skrivelsen av den 29 oktober 2007 kan det noteras att sökanden, i de två första punkterna i skrivelsen, angav att det omtvistade beslutet grundades på ett Beneluxvarumärke som bestritts och att sökanden vid överklagandenämnden avsåg att bestrida användningen av Beneluxvarumärket. I den tredje punkten i nämnda skrivelse förklarade sökanden emellertid att den avstod från att bestrida det omtvistade beslutet. Genom denna mening tog sökanden tillbaka det som den hade anfört tidigare. Det kan därför inte anses att grunderna för överklagandet vid överklagandenämnden anges i de två första punkterna i skrivelsen.

54 Konstaterandet att det i skrivelsen av den 29 oktober 2007 inte anges några grunder till stöd för överklagandet vid överklagandenämnden påverkas inte heller av att sökanden, sedan den hade angett att den avstod från att bestrida det omtvistade beslutet, påpekade att den ”genom sina synpunkter endast konstaterar att innehavaren av de äldsta rättigheterna orättvist har drabbats, vilket strider mot naturrätten”. Denna mening gör det nämligen inte möjligt att förstå skälen till varför sökanden gav in ett överklagande av det omtvistade beslutet till överklagandenämnden. Det går inte att förstå vare sig vem som innehade äldre rättigheter, varför vederbörande innehade äldre rättigheter eller skälet till att denne orättvist har drabbats. Även om det godtas att, såsom sökanden anförde vid förhandlingen, det var sökanden som innehade äldre rättigheter, framgår det inte av nämnda skrivelse vilka rättigheter det rör sig om. Den enda äldre rättighet som det hänvisas till i skrivelsen av den 29 oktober 2007 utgörs av det Beneluxvarumärke som nämndes i de två första punkterna i nämnda skrivelse. I förhållande till sökandens varumärke är nämnda varumärke emellertid antingen äldre eller ogiltigt. Den äldre rättighet som sökanden påstod att den innehade utgörs därför varken av sökandens varumärke eller av Beneluxvarumärket. Det kan följaktligen inte anses att sökanden genom den sista meningen i skrivelsen av den 29 oktober 2007 tillräckligt har angett grunderna för överklagandet vid överklagandenämnden.

- 55 Mot bakgrund av att det i skrivelserna av den 15 och den 29 oktober 2007 saknas klara och begripliga grunder, och eftersom framställningen av grunderna vid överklagandenämnden bland annat ska göra det möjligt för en potentiell intervenient att, utan biträde av advokat, bedöma huruvida det är lämpligt att bemöta argumenten i sökandens överklagande, kan det inte anses att sökandens överklagande vid överklagandenämnden uppfyller kraven enligt artikel 59 i förordning nr 40/94. Sökanden har varken i den handling genom vilken överklagandet gavs in eller i någon handling som därefter har getts in till överklagandenämnden inom den föreskrivna fristen angett grunderna för överklagandet på ett sätt som är tillräckligt klart för att det ska kunna anses utgöra en framställning av grunderna för överklagandet i den mening som avses i artikel 59 i förordning nr 40/94.
- 56 Denna bedömning påverkas inte av något av de andra argument som sökanden har anfört angående nämnda skyldighet att ange grunderna. Sökanden har nämligen inte visat på vilket sätt kravet på angivande av grunder, som nämns i punkt 46 ovan, och dess tillämpning i förevarande fall skulle utgöra ett åsidosättande av artikel 6 i Europakonventionen. Kravet står dessutom i proportion till syftet att underlätta förfarandet, och det kan, mot bakgrund av innehållet i skrivelserna av den 15 och den 29 oktober 2007, inte anses att dessa skrivelser har förenklat förfarandet vid överklagandenämnden. Det saknas dessutom grund för de argument som avser psykologin hos parterna, artighet och teorin om språk, med hänsyn till omfattningen av den skyldighet att ange grunder vid överklagandenämnden som fastställs i punkt 46 ovan och till innehållet i skrivelserna av den 15 och den 29 oktober 2007. Denna bedömning bekräftas av att sökanden i detta fall ändå företrädde av en advokat i förfarandet vid överklagandenämnden, vilket framgår av underskriften av skrivelserna av den 15 och den 29 oktober 2007. Den omständigheten att en advokat företräder sina klienter innebär att denne klart ska kunna ange skälen till att hans klient begär att det omtvistade beslutet ska upphävas.
- 57 Det är emellertid av vikt att dessutom pröva huruvida det argument av sökanden som grundas på dess begäran om vilandeförklaring kan påverka följderna av att artikel 59 i förordning nr 40/94 har åsidosatts i detta fall.

Huruvida artikel 61 i förordning nr 40/94, i förening med regel 20.7 i förordning nr 2868/95, har åsidosatts

Parternas argument

- 58 Sökanden anser att förfarandet vid överklagandenämnden borde ha vilandeförklarats till följd av dess skrivelse av den 15 oktober 2007, i vilken den förklarade att intervenientens Beneluxvarumärke var föremål för en talan vid en behörig domstol på området och sannolikt skulle upphävas. Enligt sökanden innebar denna omständighet att överklagandenämnden inte kunde fastställa det omtvistade beslutet. Eftersom Beneluxvarumärket utgjorde den enda grunden för det omtvistade beslutet, borde förfarandet dessutom nödvändigtvis ha vilandeförklarats till dess att Beneluxvarumärkets giltighet hade avgjorts. Den omständigheten att förfarandet i detta fall inte vilandeförklarades utgör följaktligen maktmissbruk.
- 59 Sökanden anser även att om förfarandet hade vilandeförklarats den 15 oktober 2007 skulle vilandeförklaringen ha förhindrat utgången av fristen för att ge in inlagan med grunderna för överklagandet. Fristen skulle följaktligen inte ha löpt ut den dagen så att överklagandet vid överklagandenämnden inte hade kunnat avvisas, då det inte kunde prövas i sak, på grund av ”avsaknad av motivering”.
- 60 Harmoniseringsbyrån och intervenienten har bestritt sökandens argument.

Tribunalens bedömning

- 61 I detta fall avslag överklagandenämnden sökandens begäran om vilandeförklaring av följande skäl:

”En vilandeförklaring, som i regel beviljas enligt regel 20.7 i [förordning nr 2868/95] och som tillämpas analogiskt på ogiltighetsförfaranden (se överklagandenämndernas beslut av den 24 januari 2008 i ärende [R 285/2007-1] – Le Meridien), är ingen rättighet som följer automatiskt. Det rör sig om ett beslut som endast antas om en vilandeförklaring, efter en prövning av de olika parternas intressen, bedöms vara lämplig. I förevarande fall var begäran om vilandeförklaring inte vederbörligen motiverad, och den grundades enbart på en odaterad kopia av en stämmningsansökan. Något bevis för att en talan mot det äldre Beneluxvarumärket hade väckts vid den behöriga domstolen har inte lagts fram. Även om den handling som företetts i det parallella ogiltighetsförfarandet beaktas, noterar överklagandenämnden att det relevanta avsnittet inte har översatts. För det tredje grundades ansökan om ogiltighetsförklaring inte enbart på Beneluxvarumärket, utan även på tre andra äldre rättigheter i enlighet med artikel 8.4 i [förordning nr 40/94]. Det äldre Beneluxvarumärkets giltighet skulle endast ha varit avgörande för utgången av detta förfarande för det fall att ansökan om ogiltighetsförklaring skulle ha avslagits i förhållande till de rättigheter som uppkommit i enlighet med artikel 8.4 i [förordning nr 40/94]. (punkt 16 i det angripna beslutet)”

- 62 Det ska härvid understrykas att en vilandeförklaring av förfarandet vid överklagandenämnden inte påverkar den i artikel 59 i förordning nr 40/94 föreskrivna fyramånadersfristen för att ge in en inlägga med grunderna för överklagandet till överklagandenämnden. I synnerhet har nämnda frist samma kännetecken som en frist för att ge in ett överklagande till överklagandenämnden i den meningen att varken parterna eller överklagandenämnden fritt får disponera över fristen. Till skillnad mot andra bestämmelser, såsom regel 49.2 och regel 71.1 i förordning nr 2868/95, fastställs nämligen denna frist i artikel 59 i förordning nr 40/94 utan att harmoniseringsbyrån får

göra det. Det är enligt artikel 78a.2 i förordning nr 40/94 (nu artikel 82.2 i förordning nr 207/2009) dessutom uteslutet för den part som har gett in överklagandet att av harmoniseringsbyrån få till stånd en fortsatt behandling av ärendet, om parten har underlåtit att iaktta en av de frister som föreskrivs i artikel 59 i förordning nr 40/94. Slutligen föreskrivs i regel 49.1 i förordning nr 2868/95 att om ett överklagande som getts in till överklagandenämnden inte uppfyller villkoren i artikel 59 i förordning nr 40/94 ska nämnden avvisa överklagandet, såvida inte de aktuella bristerna har åtgärdats innan den tidsgräns som fastställs i artikel 59 i förordning nr 40/94 har löpt ut.

- 63 Även om det antas att överklagandenämnden borde ha vilandeförklarat det förfarande som pågick vid den hade denna omständighet följaktligen inte kunnat medföra en förlängning av fyramånadersfristen för att ge in en inlägga med grunderna för sökandens överklagande. Efter det att i detta fall ha undersökt sökandens framställning av grunderna ska således den slutsatsen dras att sökanden inte vederbörligen hade motiverat sitt överklagande vid överklagandenämnden inom den föreskrivna fristen. En sådan underlåtenhet att iaktta skyldigheten att ange grunderna, enligt artikel 59 i förordning nr 40/94, ska medföra att överklagandet inte kan prövas i sak. Överklagandenämnden kunde följaktligen inte anta ett annat beslut än det genom vilket det fastställs att det är uppenbart att överklagandet inte kan prövas i sak.
- 64 Av detta följer att den grund genom vilken sökanden har klandrat överklagandenämnden för att inte ha vilandeförklarat det överklagande som pågick vid den – till dess att domstolen i Haag, vid vilken sökanden hade ansökt om att det äldre Benelux-varumärket skulle ogiltigförklaras, hade meddelat sitt avgörande – är utan verkan och att talan inte kan vinna bifall såvitt avser nämnda grund.
- 65 Även om det antogs att nämnda grund inte var utan verkan, finns anledning att, i frågan huruvida det resonemang som sökanden anfört till stöd för denna grund var riktigt, göra följande påpekande.

- 66 Det ska inledningsvis påpekas att överklagandenämnden genom de tillämpliga bestämmelserna inte uttryckligen ges rätt att vilandeförklara ett ogiltighetsförfarande. I artikel 79 i förordning nr 40/94 (nu artikel 83 i förordning nr 207/2009) föreskrivs emellertid att i den mån nämnda förordning, tillämpningsföreskrifterna, kommissionens förordning (EG) nr 2869/95 av den 13 december 1995 om de avgifter som skall betalas till harmoniseringsbyrån (EGT L 303, s. 33) eller kommissionens förordning (EG) nr 216/96 av den 5 februari 1996 om processordningen för överklagningsnämnderna vid harmoniseringsbyrån (EGT L 28, s. 11) inte innehåller förfarandebestämmelser ska byrån beakta de processrättsliga principer som är allmänt erkända i medlemsstaterna. Möjligheten för en beslutsinstans att vilandeförklara ett förfarande som pågår vid den om det med hänsyn till omständigheterna i fallet är lämpligt ska anses utgöra en princip som är allmänt erkänd i medlemsstaterna. Regel 20.7 i förordning nr 2868/95 och artikel 8 i förordning nr 216/96, i vilka det föreskrivs en möjlighet att vilandeförklara förfarandet vid överklagandenämnden angående ett invändningsförfarande respektive till följd av ett yttrande av överklagandenämndens referent i frågan huruvida ett överklagande vid nämnden kan tas upp till sakprövning, är ett uttryck för den allmänna princip som anges ovan.
- 67 Det är motiverat att tillämpa regel 20.7 c i förordning nr 2868/95 analogiskt i ett sammanhang som rör ett ogiltighetsförfarande, eftersom syftet med såväl ett invändningsförfarande som grundas på artikel 8.1 b i förordning nr 40/94 som ett förfarande avseende en relativ ogiltighetsgrund enligt artikel 52.1 a i förordning nr 40/94 är att bedöma risken för förväxling mellan två varumärken, och eftersom möjligheten att vilandeförklara förfarandet bidrar till effektiviteten i nämnda förfaranden.
- 68 Överklagandenämnden har följaktligen rätt att vilandeförklara ett ogiltighetsförfarande om det med hänsyn till omständigheterna är lämpligt.
- 69 Det ska därefter konstateras att överklagandenämnden har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning för att avgöra huruvida förfarandet ska vilandeförklaras. I regel 20.7 c i förordning nr 2868/95 illustreras detta stora utrymme för skönsmässig

bedömning genom att det av denna bestämmelse följer att överklagandenämnden får vilandeförklara förfarandet om det med hänsyn till omständigheterna är lämpligt. Vilandeförklaring är en möjlighet som överklagandenämnden endast utnyttjar när den finner det befogat (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 16 september 2004 i mål T-342/02, Metro-Goldwyn-Mayer Lion mot harmoniseringsbyrån – Moser Grupo Media (Moser Grupo Media), REG 2004, s. II-3191, punkt 46). Förfarandet vid överklagandenämnden vilandeförklaras följaktligen inte automatiskt till följd av att en part har framställt en sådan begäran vid nämnden.

- 70 Den omständigheten att överklagandenämnden har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning i syfte att vilandeförklara det förfarande som pågår vid den innebär inte att dess bedömning inte är föremål för domstolsprövning. Denna omständighet innebär emellertid att prövningen i sak är begränsad till en kontroll av huruvida det föreligger en uppenbart oriktig bedömning eller har förekommit maktmissbruk.
- 71 I detta fall anser sökanden att överklagandenämndens beslut att inte vilandeförklara förfarandet utgör maktmissbruk.
- 72 Det ska i detta hänseende erinras om att ett beslut innebär maktmissbruk endast om det på grundval av objektiva, relevanta och samstämmiga uppgifter framgår att det har antagits för att uppnå andra mål än de som angetts (förstainstansrättens dom av den 24 april 1996 i de förenade målen T-551/93 och T-231/94–T-234/94, Industrias Pesqueras Campos m.fl. mot kommissionen, REG 1996, s. II-247, punkt 168, av den 19 september 2001 i mål T-30/00, Henkel mot harmoniseringsbyrån (bild av en rengöringsprodukt), REG 2001, s. II-2663, punkt 70, och av den 12 december 2002 i mål T-247/01, eCopy mot harmoniseringsbyrån (ECOPY), REG 2002, s. II-5301, punkt 22). Sökanden har emellertid inte anfört någon omständighet av vilken det framgår att överklagandenämnden, genom att inte bevilja begäran om vilandeförklaring, har använt sina befogenheter för att uppnå ett annat mål än det som följer av dess befogenheter eller att beslutet att inte vilandeförklara förfarandet har tillkommit genom maktmissbruk.

- 73 Sökanden har följaktligen fel när den hävdar att det angripna beslutet har tillkommit genom maktmissbruk med motiveringen att dess begäran att vilandeförklara det förfarande vid överklagandenämnden som lett till det angripna beslutet avslogs.
- 74 Sökanden anser dessutom att överklagandenämndens beslut att inte vilandeförklara förfarandet i detta fall har tillkommit genom en uppenbart oriktig bedömning.
- 75 Det ska härvid erinras om att överklagandenämnden, i det angripna beslutet, särskilt motiverade beslutet att inte vilandeförklara förfarandet med att det inte fanns något tillräckligt bevis för att det äldre Beneluxvarumärket hade bestritts vid den behöriga domstolen (se punkt 61 ovan). Utkastet till den ansökan som bifogats skrivelsen av den 15 oktober 2007, i vilken Beneluxvarumärkets giltighet bestrids, utgör i sig inget bevis för att det äldre Beneluxvarumärket verkligen hade bestritts vid den behöriga domstolen. Överklagandenämnden kunde följaktligen lägga denna avsaknad av bevis till grund för sitt avslag på begäran om vilandeförklaring, utan att göra sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning.
- 76 Även om det antas att det visas att det pågick ett mål vid en nationell domstol i vilket det äldre varumärke som det angripna beslutet grundas på har ifrågasatts, skulle den omständigheten i sig inte vara tillräcklig för att kvalificera överklagandenämndens beslut att inte vilandeförklara förfarandet som en uppenbart oriktig bedömning. Överklagandenämnden är, i utövandet av sitt utrymme för skönsmässig bedömning i frågan huruvida förfarandet ska vilandeförklaras, nämligen skyldig att iakttä de allmänna principer som gäller ett rättvist förfarande i en rättslig gemenskap. Således ska den vid nämnda utövande beakta inte bara intresset hos den part vars gemenskapsvarumärke har bestritts, utan även övriga parter intressen. Beslutet att vilandeförklara eller inte vilandeförklara förfarandet ska vara resultatet av en avvägning av intressena i fråga. I detta fall hade intervenienten ett legitimt intresse av att, utan dröjsmål, utverka ett beslut om den påstådda ogiltigheten av sökandens varumärke. Sökanden har inte heller visat att överklagandenämnden har avgjort frågan om vilandeförklaring med beaktande av andra hänsyn än de som följer av en avvägning av de olika

intressena i fråga. Det kan mot bakgrund av det anförda inte anses att sökanden har visat att överklagandenämnden gjorde fel när den avsåg begära om vilandeförklaring av förfarandet.

- 77 Om sökanden verkligen ansåg att ogiltighetsförfarandet inom ramen för vilket den bestred giltigheten av det äldre Beneluxvarumärket utgjorde en nödvändig förutsättning för dess tvist vid harmoniseringsbyrån, ankom det på sökanden att inleda detta andra förfarande och invänta dess utgång innan den vände sig till harmoniseringsbyrån med sin registreringsansökan.
- 78 Av det anförda följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser någon av de grunder som har åberopats av sökanden, och talan ska följaktligen ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

- 79 Enligt artikel 87.2 i tribunalens rättegångsregler ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.
- 80 Harmoniseringsbyrån och intervenienten har yrkat att sökanden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, ska harmoniseringsbyråns och intervenientens yrkanden bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (tredje avdelningen)

följande:

- 1) **Talan ogillas.**

- 2) **Atlas Transport GmbH ska bära sina rättegångskostnader och ersätta de rättegångskostnader som Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) och Atlas Air Inc. har förorsakats.**

Azizi

Cremona

Frimodt Nielsen

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 16 maj 2011.

Underskrifter